

[Knud Lind]

de og Nørrebro Runddel er ikke bare stednavne, som er kendt i København. Det er navne, som har forbindelse med husbesættelser, vold hærværk, plyndringer af butikker, afbrænding af køretøjer. Det er kort og godt steder, hvor gadens parlament viser sin foragt for retssystemet og det bestående demokrati. Den udenomsparlamentariske virksomhed har grebet om sig. I starten hed det slumstormere, senere blev det til initivgruppen, og i dag hedder det BZ-brigaden.

Der er ikke tale om impulsive gadeoptøjer alene. Under dække af at skaffe boliger til unge har disse venstreorienterede ekstremistgrupper iværksat organiseret vold mod samfundet. Episoderne var overlagt og planlagt vold, nærmest borgerkrigs-lignende tilstande.

De yderliggående grupper bakkes kraftigt op af venstrefløj i dansk politik, i særdeleshed af VS. Når VS-borgmester Viljo Sigurdsson siger: styrk demokratiet – besæt brødfabrikken! så er det en klar opfordring til de unge om at begå ulovlige handlinger, som kan medføre vold og hærværk. Det var ikke bare en flot afslutning på en tale. Det var et startsignal til de efterfølgende uroligheder. Det var også helt i tråd med venstresocialisternes program, punkt 28, hvor de siger:

»Det er en illusion at tro, at man kan indføre socialismen »ad parlamentarisk vej.«

Det er også helt i tråd med VS-parti- bladet Solidaritet, hvor der står i Ung-Solidaritet:

»De kampe, vi fører i dag, er en del af kampen for socialisme. De er nemlig med til at opbygge den styrke, vi skal have for at lave en revolution, hvor arbejderklassen overtager fabrikkerne, militæret afvæbnes, og våbnene overtages af arbejderne.«

I kampen for at nedbryde demokratiet og retsstaten holder man sig ikke for god til at misbruge mindreårige børn på 8–11 år. Mens BZ-erne og de mindreårige kaster brosten, toilet-kummer og brandbomber mod politiet, triller hr. Viljo Sigurdsson med barnevogn og kone hjem og drikker te. Det er nærmest, som da Nero spillede violin, mens Rom brændte.

Tilbage står politiet, der skal være samfundets skraldemænd og løse de politiske problemer, som hverken hr. Viljo Sigurdsson eller hr. Egon Weidekamp eller folketinget har løst. Der er andre politiske bagmænd, som hellere vil skændes i borgerrepræsentati-

onen end gøre et stykke ærligt arbejde. Der er de lange tidsfrister i forbindelse med sanering og nedrivning af ejendomme i København. Det er dog alle problemer, der skal løses ad politisk vej, ikke ved selv-tvægt.

Med de nuværende regler om varetægtsfængsling, som er indført af hr. Ole Espersen m.fl., er det ikke muligt at varetægtsfængsle uromagerne. Vi er langt ude, når en byretsdommer, hr. Poul Lodberg, må sige i et retsmøde:

»Jeg synes ved gud, det er noget svineri, du har gjort, men jeg bliver jo nødsaget til at løslade dig.«

Vi hilser derfor med glæde justitsministers udtalelser om, at vi bør have en retshåndhævelsesparagraf, så man kan idømme uskadelliggørelsesarrest. Det burde vi have haft for længe siden. Der er derfor al god grund til, at vi får denne debat i dag i folketinget.

Besvarelse

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

I anledning af den rejste forespørgsel, som hr. Knud Lind nu har motiveret, vil jeg gerne sige, at det desværre er rigtigt, at der inden for de seneste år, særlig i København, flere gange har været uroligheder af den karakter, forespørgslen henviser til.

Der er sikkert flere årsager hertil og aspekter, der kan berøre både andre ministeriers sagsområder og de kommunale myndigheder og opgaver, men da forespørgslen særlig nævner husbesættelser, hærværk og gadeuorden og er rettet til mig, har jeg forstået det sådan, at det særlig er politiets funktion, der ønskes drøftet her i dag.

Der må ikke herske tvivl om, at regeringen helt er af den opfattelse, at husbesættelser, hærværk og gadeuorden er uroligheder, som ikke kan accepteres, og som fredelige og lovlige borgere ikke skal frygte, hverken i København eller andre steder i landet. Det er midler, der aldrig kan accepteres i et demokrati, slet ikke hvis de anvendes i forbindelse med den måde, hvorpå demokratiet igennem lang tid har fungeret her i landet, og hindrer dette. Et særlig afskrækkende eksempel på, hvad voldsmentalitet kan føre til, er overfaldet på et medlem af dette ting i Fælledparken den 1. maj i år, et overfald, der samtidig var et direkte angreb på ytringsfriheden.